

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: ACT FAST s.r.o., IČ 45353697, sídlem v Plzni, Karlovarská 70, zastoupeného Mgr. Markem Dejmkem, advokátem se sídlem v Plzni, Denisovo nábř. 6, proti žalovanému: Finančnímu úřadu pro Ústecký kraj, Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti platebním výměrům Finančního úřadu v Děčíně vydaných společností ČEZ Distribuce, a.s. za měsíce srpen až říjen 2011 na odvod z elektřiny ze slunečního záření,**

t a k t o :

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení platebních výměrů vydaných Finančním úřadem v Děčíně (dále jen „původní žalovaný“), kterými byla uložena povinnost plátcí, společnosti ČEZ Distribuce, a.s., povinnost strhnout žalobci (poplatníkovi) a za něj odvést odvod z elektřiny ze slunečního záření ve výši 26% z výkupní ceny za měsíce srpen až říjen 2011, tj. měly být rozhodnutím soudu zrušeny platební výměry, kterými je ukládána plátcí povinnost odvést odvod z elektřiny ze slunečního záření vyrobené a prodané žalobcem plátcí za měsíce srpen až říjen 2011.

Vzhledem k tomu, že dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), musel se zdejší soud předně vypořádat s otázkou, který správní orgán v oblasti výkonu správy daní je žalovaným od 1.1.2013. Dle ustanovení § 19 odst. 1 zákona o finanční správě byly mimo jiné s účinností od 1.1.2013 zrušeny všechny finanční úřady zřízené podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o územních finančních orgánech“). V souladu s tímto ustanovením byl tudíž kromě jiného zrušen Finanční úřad v Děčíně, jenž vydal žalobou napadené rozhodnutí. V souladu s ustanovením § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se územními finančními orgány, které jsou uvedeny v rozhodnutích vydaných při správě daní, rozumí orgány finanční správy, jež jsou příslušné od 1.1.2013 dle zákona o finanční správě.

Dle ustanovení § 1 odst. 2 zákona o finanční správě se jako orgány finanční správy s účinností od 1.1.2013 také zřídily finanční úřady, které jsou v soustavě správních orgánů pro výkon správy daní nejnižším článkem této soustavy. Nově zřízené finanční úřady vykonávají působnost na území vyššího územního samosprávného celku, jehož název je součástí názvu finančního úřadu. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo vydáno Finančním úřadem v Děčíně, tj. úřadem, který v rámci úřadů zřízených dle zákona o územních finančních orgánech byl hierarchicky nejnižším článkem, je zjevné, že žalovaným s účinností od 1.1.2013 je finanční úřad zřízený dle zákona finanční správě, a to konkrétně Finanční úřad

pro Ústecký kraj. Tento finanční úřad vykonává územní působnost v rozsahu územní působnosti zrušeného Finančního úřadu v Děčíně (viz ustanovení § 8 odst. 2 zákona o finanční správě) a zároveň se též jedná o nejnižší článek nově zřízené soustavy orgánů finanční správy. V této souvislosti soud považuje za přiléhavé zmínit, že z ustanovení § 10 odst. 1 písm. f) zákona o finanční správě ohledně věcné působnosti finančních úřadů vyplývá, že (toliko) finanční úřad vybírá a vymáhá peněžitá plnění, která uložily orgány finanční správy. V tomto směru se jedná o obdobnou pravomoc, kterou do 31. 1. 2012 vykonával Finanční úřad v Děčíně v obvodu své územní působnosti. Předestřený závěr je současně podepřen i ustanovením § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť dle tohoto ustanovení je nezpochybnitelné, že žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla, což v tomto konkrétním případě je Finanční úřad pro Ústecký kraj.

Žalobce v žalobě uvedl, že je výrobcem elektřiny ze slunečního záření, přičemž má uzavřenou smlouvu s plátcem, společností ČEZ Distribuce, a.s., na základě které této dodává energii. Dále konstatoval, že dle novely zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře využívání obnovitelných zdrojů ve znění účinném do 31.12.2012 (dále jen „zákon č. 180/2005“), je povinen coby poplatník odvádět z dodané (prodané) elektrické energie odvod ve výši 26 % z výkupní ceny elektřiny bez DPH, za kterou ji plátcí prodal. Odvod dle zákona je vyúčtován plátcem, plátcem je sražen z nároku poplatníka a plátcem sražený odvod je přímo odveden správci daně.

Dále v žalobě uvedl, že plátce podal u původního žalovaného vyúčtování odvodu z elektřiny ze slunečního záření, kterou žalobce vyrobil a prodal plátcí v měsících srpen až říjen 2011. Plátce žalobci strhl tržby ve výši 26 % a tyto odvedl na základě platebních výměrů vydaných původním žalovaným. Tyto platební výměry nebyly žalobci doručeny, a proto je v podané žalobě nemůže označit číslem jednacím. Žalobci není znám ani jejich obsah. Žalobce v žalobě trval na tom, že byla porušena jeho procesní práva, neboť bylo povinností původního žalovaného (správce daně) považovat za účastníky daňového řízení i žalobce coby poplatníka daně a žalobci měl taktéž žalovaný doručovat platební výměry.

Před posouzením jednotlivých žalobních námitek byl soud nejprve povinen zabývat se tím, zda žalobu vůbec podala osoba, již svědčí aktivní legitimace. V případě zjištění nedostatku aktivní legitimace je totiž soud povinen v každé fázi řízení o dané žalobě až do vydání rozhodnutí ve věci samé tuto skutečnost zohlednit a se žalobou naložit způsobem, který s.ř.s. předvídá, tedy ji podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. odmítnout. Toto zákonné ustanovení soudu ukládá, aby návrh, resp. žalobu odmítl tehdy, je-li podána osobou zjevně neoprávněnou. Soud ovšem může návrh resp. žalobu po jejím podání odmítnout jedině tehdy, je-li nedostatek aktivní legitimace zcela nesporný. Z toho vyplývá, že se předvídá i situace, kdy bude otázka aktivní legitimace nejasná, tedy že neoprávněnost k podání návrhu či žaloby nebude od samého počátku zjevná. V daném případě až při přípravě věci k jejímu projednání dospěl soud k jednoznačnému závěru, že žalobu podala osoba k tomu zjevně neoprávněná.

Aktivní legitimace pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je stanovena v ust. § 65 s.ř.s. Podle odst. 1 tohoto ustanovení se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti. Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat podle odst. 2 rovněž ten, kdo žalobní legitimaci podle odst. 1 nemá, ovšem tvrdí, že byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo, a že postupem správního orgánu byl zkrácen na svých procesních právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

V daném případě je soud toho názoru, že aktivní legitimace nesvědčí žalobci ani podle odst. 1 ani podle odst. 2 § 65 s.ř.s. Z výše citovaného odst. 1 vyplývá, že pro aktivní legitimaci je směrodatné, zda napadené rozhodnutí uložilo žalobci nějaké povinnosti nebo ho ukrátilo na jeho právech. Jinými slovy to znamená, že žalobci musí svědčit právo, o němž bylo ve správním řízení rozhodováno, tedy že musí být tou osobou, které se rozhodnutí přímo dotýká. Není přitom rozhodné, zda správní orgán žalobce považoval za účastníka správního řízení. V žádném případě však není k podání žaloby legitimován ten subjekt, jemuž příslušný právní předpis postavení účastníka správního řízení vůbec nepřiznává. Dále soud poznamenává, že i z výše citovaného odst. 2 vyplývá, že aktivní legitimace je vázána na to, zda příslušný právní předpis danému subjektu postavení účastníka správního řízení přiznává.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.9.2012, č.j. 5 Afs 39/2012-22, www.nssoud.cz, který byl vydán v jiné právní věci žalobce, vyplývá: „*Vždy je třeba přihlížet k tomu, s kým je daňové řízení vedeno, zda s plátcem daně či poplatníkem daně. Jak již bylo výše uvedeno, předmětné daňové řízení, jehož předmětem byl odvod za elektřinu ze slunečního záření, je dle příslušné procesní úpravy vedeno pouze s plátcem daně, který pod svou majetkovou odpovědností odvádí daň sraženou poplatníkům. V řízení o odvodu tedy vystupují jako účastníci řízení pouze správce daně a plátce odvodu. Pouze plátcem daně je oprávněn správce daně formou rozhodnutí stanovovat práva a určovat povinnosti. Jediným příjemcem rozhodnutí je plátce daně. Tomu jsou rozhodnutí doručována. Poplatník odvodu účastníkem řízení není. Platebním výměrem na odvod mu žádná práva ani povinnosti stanovovány nejsou. Poplatníkovi tedy nesvědčí ani právo brojít proti rozhodnutím oprávněnými prostředky. Nesvědčilo-li stěžovateli právo brojít proti rozhodnutím v řízení u srážkové daně, prostřednictvím kterých jsou ukládána práva a povinnosti pouze pláci, nemohl ani z důvodu absence aktivní legitimace podat proti těmto žalobu.*“

Soud neshledal důvod, aby se od tohoto právního názoru odchýlil. Daňové řízení, jehož předmětem byl odvod za elektřinu ze slunečního záření, bylo vedeno pouze s plátcem odvodu, resp. v řízení vystupovali jako účastníci řízení pouze správce daně a plátce odvodu, nikoli žalobce. Žalobce v daném případě nebyl účastníkem daňového řízení, a proto mu platební výměry, pokud byly vydány, neměly být doručovány. Prostředkem ochrany žalobce v dané věci tak byla stížnost dle § 237 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, nikoliv správní žaloba proti platebním výměrům pláci odvodu.

S ohledem na právě uvedené byl soud nucen konstatovat, že žaloba byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou, a proto ji podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. odmítl.

Z důvodu odmítnutí žaloby současně v souladu s ust. § 60 odst. 3 věty první s.ř.s. nepřiznal soud výrokem II. tohoto usnesení žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

O vrácení soudním poplatku soud nerozhodoval, neboť nebyl žalobcem před rozhodnutím soudu ve věci uhrazen.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže

následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 11.2.2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

Markéta Kubová